



Laura Espido Freire (Bilbao, Baskija, Španija, 1974), od ranog detinjstva ispoljava darovitost za muziku, crtanje i pisanje. Diplomirala je engleski jezik i književnost na čuvenom Univerzitetu Deusto, Bilbao, a *Irlanda* je njen prvi objavljeni roman (1998). Usledili su romani *Donde siempre es octubre* (1999), *Melocotones helados* (1999) za koji je dobila prestižnu godišnju nagradu izdavačke kuće Planeta- i drugi. Objavljivala je i eseje, zbirku poezije, roman za mlade, a 2002. esej koji se bavi problemom bulimije *Cuando comer es un infierno*. Njena najnovija knjiga, zbirka priča *Juegos míos*, izašla je 2004. Španska kritika smatra je jednom od najzanimljivijih pisaca mlade generacije. Dela su joj prevedena na francuski, nemački, portugalski, grčki, poljski, flamanski i turski jezik. *Irlanda* je njeno prvo delo prevedeno na srpski.

Za više informacija: www.espidofreire.com

Espido Freire

Irlanda



»Nije bilo srećnog kraja, nije bilo balova sa tajanstvenim prinčevima s pogledima poput mirne vode i moj se san, kao i Sagrarijin, nikad neće završiti. Sve se urušavalo jer su temelji bili lažni i bilo je beskorisno povući se u sanjarenja jer se vreme nikad ne vraća iako je sat okrugao. Svet, strah, pružali su se pod mojim prozorom kao moje novo kraljevstvo«

»Sada je moje ime bilo jedino što mi je ostalo na zemlji koja nije moja, u kući koja više nije pripadala mojoj porodici, izvan istorije veličanstvenih žena, nemilosrdnih Hibernija i Irlandi koje su obeležavale ramena svojih robova, i to će jedino ostati posle mene, lepršavo poput imena i ideja, i ljubavi koje nisu jednostavne kao one zamišljane iz kreveta na balkonu koji gleda na park. Jer, bilo da me kornjača sustigne ili ne, sve se ubrzano komplikovalo i život, koji mi nije dozvoljavao da učestvujem u njegovim ritualima, pretvarao se u neprijateljsku teritoriju na kojoj su duhovi ustupali mesto Irlandi. Ona je u pravu. Ja ništa ne znam o životu, samo da treba pobediti, a bila sam veoma umorna od borbe. Htela sam da odem. Htela sam da već jednom sve okončam.«

Prvi roman najmlađe dobitnice nagrade Planeta. Stilski jednostavan i čist, iznenađujuće pronicljiv u prikazivanju prelomne faze odrastanja – adolescencije. Diskretno istražujući uzroke devijantnog ponašanja, ovaj roman nas zapanjujuće neočekivano dovodi do šokantnih saznanja.

U središtu romana, kao da se o radi o modernoj verziji neke bajke, suočavaju se dobrota i nevinost s jedne, i zlo i laž s druge strane. Espido Freire vodi nas polako ka završetku, nepredvidivom i neočekivanom, potpuno neverovatnom kada se ima u vidu kako je priča tekla i dokazuje mudrost stare izreke da »izgled vara«. Nekad je i najdivniji cvet otrovan.